

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.394/2024/27.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2024. november 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A különös kegyetlenséggel, több ember sérelmére elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2024. március 20. napján kihirdetett 4.B.52/2022/174. számú ítéletet helyben hagyja azzal, hogy a Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatalában

- Bj.I.550/2022. számon bevételezett B100010095862 azonosítószámú 1 darab pendrive, valamint

- Bj.I.551/2022. számon bevételezett B.100010100820 azonosítószámú 1 darab winchester

lefoglalását megszünteti és az ügy irataiban rendeli elhelyezni.

Terhelt1 vádlott személyazonosító igazolvány száma: .

Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2024. április 18. napjáig letartóztatásban töltött időt is.

Az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2023. január 18. napján megtartott előkészítő ülést.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével a letartóztatásban lévő Terhelt1 vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160 § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés d) és f) pontjai szerint minősülő emberölés büntette, a Btk. 366. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő kifosztás büntette, valamint a Btk. 346. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő okirattal visszaélés vétsége miatt - az élet elleni és a közbizalom elleni bűncselekményeket visszaesőként, míg a vagyon elleni erőszakos bűncselekményt különös visszaesőként elkövetve - halmazati büntetésül életfogytig tartó, fegyház fokozatban

végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 40 évben határozta meg.

[2] Rendelkezett továbbá a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, vagyonekobjásról, bűnügyi költségről, valamint a lefoglalt bűnjelekről, melyek közül a Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatalában Bj.I.550/2022. tételszám alatt bevételezett és 51. sorszám alatt nyilvántartott 1 darab pendrive másolatát adatmentést követően a büntető ügy nyomozati iratainál rendelte elhelyezni, azzal, hogy az adathordozót eredetben kiadni rendelte a Kft. részére, valamint a szintén Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.551/2022. tételszám alatt bevételezett és 72. sorszám alatt nyilvántartott 1 darab winchester másolatát adatmentést követően a büntető ügy nyomozati irataiba rendelte elhelyezni, majd az adathordozót eredetben kiadni a Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Rendőrkapitányságnak.

[3] Az ítéletet az ügyészség tudomásul vette, a vádlott a kiszabott büntetés enyhítése érdekében a védő az 1. vádpont vonatkozásában téves minősítés, 2. vádpont vonatkozásában elsődlegesen bizonyíték hiányában történő felmentés, másodlagosan téves minősítés megállapítása, összhatásában lényegesen enyhébb szankciók, határozott időtartalmú szabadságvesztés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség átiratában a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak tartotta. Előadta, hogy a törvényszék a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást és nem vétett olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést, mely akadályozná az ügy érdemi felülbírálatát. A relatív, de hatályon kívül helyezést nem eredményező eljárási szabálysértés azonban, hogy az elsőfokú bíróság a tanúkat kihallgatásokkor nem csupán a releváns, hanem a büntetőeljárás törvényben szereplő valamennyi vallomástétel megtagadási, köztük az irreleváns okokra is kioktatta. A törvényszék teljesen eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, az ügy érdemi megítéléséhez, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyaláson rendkívüli alapossággal megvizsgálta, az ítéletében a bizonyítékokat külön-külön és összességében is gondosan mérlegelte, értékelte, a bizonyítékokkal alátámasztott tényállás megalapozott, így az a másodfokú eljárásban is irányadó, figyelemmel a Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltakra. A védelmi fellebbezés a bírói mérlegelést támadja, mely eredményre nem vezethet. A törvényszék a bizonyítékok mérlegelésére megállapított törvényi tényállás alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 vádlott terhére rótt különös kegyetlenséggel, több ember sérelmére elkövetett emberölés büntettét, kifosztás büntettét, valamint az okirattal visszaélés vétségét elkövette. A törvényszék azonban elmulasztott utalni arra, hogy ítélezése során a Btk. 2. § (1) bekezdés alapján a vádlottra kedvezőbb bűncselekmények elkövetésekor hatályos Büntető Törvénykönyv rendelkezését alkalmazta, mivel az elbíráláskor hatályos Btk. 38. § (4) bekezdés eb) alpontjára figyelemmel a vádlott a terhére rótt emberölés büntette miatt kiszabott határozott tartamú szabadságvesztés esetén feltételes szabadságra bocsátása lehetőségéből ki kell zárni.

[5] Az elsőfokú bíróság feltárta a büntetés kiszabására irányadó körülményeket, azokat az enyhítő körülmények kapcsán csupán annyiban szükséges módosítani, hogy az élet elleni cselekmény sértettet érintően eshetőleges szándékkal valósult meg, ez azonban a büntetés kiszabására nagyobb kihatással nem bír. Az elsőfokú bíróság által kiszabott életfogytig tartó szabadságvesztés igazodik a bűncselekmények tárgyi súlyához és a terhelt személyében rejlő társadalomra kimagasló veszélyességéhez, különös tekintettel az élet elleni

cselekmény embertelen, brutális voltára, s a többszörös minősülésre. Az ítélet rendelkező része a vádlott személyigazolvány számával kiegészítendő. Továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása pontosítandó, mivel időközben a vádlott vonatkozásában jogerősen kiszabott szabadságvesztést vettek foganatba. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság nyilvános ülésen hagyja helyben az elsőfokú ítéletet.

[6] A védő fellebbezése indokolásában indítványozta, hogy a tényállás alapjául Terhelt1 vádlottnak az ítélelhozatal előtt előterjesztett legutolsó nyilatkozatát fogadja el a bíróság. A fellebbezésében a sértett sérelmére elkövetett emberölés büntettét (1. tényállás) erős felindulásból elkövetett emberölés büntettének kérte minősíteni, mely enyhébben büntetendő, míg a sértett sérelmére elkövetett emberölés helyett halált okozó testi sértés büntettének megállapítását indítványozta (2. tényállás).

[7] Az 1. tényállás vonatkozásában az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadva védencc utolsó vallomásán alapuló tényállás megállapítását kérte, azaz sértett elővett egy kést azt kiabálta, hogy „megdöglesz” majd Terhelt1 vádlott felé szúrt, aki védekezéséppen kicsavarta a kezéből a kést és a fenyegetés, a támadás hatására kialakult dühében, nem célzatosan, hanem vaktában, össze-vissza megszúrkálta a sértettet a tőle elvett késsel. A bűncselekmény elkövetését védencc nem tagadta, de a cselekményt hirtelen felindultságból tette, nem állt szándékában megölni a sértettet. Fellebbezésében vitatta a tanú és időközben elhunyt tanúk, valamint a zárkatársak terhelő vallomását. Álláspontja szerint a sérülések száma, mind az erőbehatás foka igazolja, hogy egy indulati cselekmény történt és nem célzottan és nem célzatosan került sor a késszúrásokra. Védencc terhére nem állapítható meg ezért az egyenes szándékkal történő elkövetés. A sértett életének kioltására – a vádlotti vallomás alapján - egy konfliktus, vita miatt került. Nem merült fel olyan adat a bizonyítási eljárás során, amely alapján megállapítható, hogy Terhelt1 vádlott előzetesen elhatározta sértett életének kioltását.

[8] A 2. tényállás vonatkozásában előadta, hogy a sértettet a vádlott korábban nem ismerte, semmilyen oka nem volt arra, hogy őt bántalmazza. A szintén hajléktalan sértett teste már a megtalálásakor oszlásnak indult, ezért a szakértők nem tudták megállapítani, hogy a megtalált testen felfedezhető sérülések közül pontosan mi vezetett a halálához és az elszenvedett sérülések, valamint a halál között ok-okozati összefüggés lett volna. Mivel a sértett holttestét hetekkel később találták meg egy elhagyott területen, így az sem állapítható meg, hogy a testen talált valamennyi sérülés mikor keletkezett, illetve azt nem e már holtában szenvedte el. A bűncselekmény elkövetésének nem volt közvetlen tanúja, semmilyen objektív tényező nem áll rendelkezésre a jóval később megtalált holttesten kívül, így a vádlotti vallomást fokozottabban kell vizsgálni. Kétségtelen, hogy eltérő védekezéseket terjesztett elő Terhelt1 vádlott a büntetőeljárás során, hol elismerve a bűncselekmény elkövetését, hol tagadva azt, ezért a védencc többször változó vallomásra és az orvosszakértői vélemény bizonytalanságára figyelemmel elsődlegesen felmentést indítványozott bizonyítottság hiányában, másodlagosan pedig emberölés büntette helyett halált okozó testi sértés büntettének megállapítását.

[9] A 3. tényállás kapcsán a kifosztás büntette helyett a lopás vétségének megállapítását indítványozta, mivel a védencc nem a sértett közvetlen testi őrizetéből, hanem tőle 1 méterre található zakója zsebéből tulajdonította el pénztárcát az abban lévő készpénzzel és okiratokkal.

[10] Összeségében tehát indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet megváltoztatva a vádlott bűnösségét az 1. tényállás vonatkozásában a Btk. 161. § szerinti erős felindulásból elkövetett emberölés büntettében, míg a 3. tényállás kapcsán kifosztás büntette

helyett a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b) pont be) alpont szerint minősülő lopás vétségében állapítsa meg. A 2. tényállás vonatkozásában elsődlegesen felmentést kért bizonyítottság hiányában, másodlagosan pedig a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de (6) bekezdés e) pont szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett testi sértés büntetében vagy ugyanezen szakasz (8) bekezdés szerint minősülő halált okozó testi sértésben mondja ki védenca büntetőjogi felelősségét a bíróság. Mindezekre figyelemmel pedig a kiszabott büntetést jelentősen enyhítse.

[11] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen a védő a korábban előterjesztett fellebbezés indokait változatlanul fenntartotta, azt annyival egészítette ki, hogy a büntetés enyhítése során a másodfokú bíróság legyen figyelemmel arra, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a vádlott életkorra éppen, hogy meghaladta a fiatal felnőttkor határát, illetve az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény személyisége vonatkozásában tett megállapításaira, valamint az 1. és 3. tényállás vonatkozásában tett beismerő vallomását nagyobb súllyal értékelje. A vádlott utolsó szó jogán az 1. tényállás vonatkozásában arra hivatkozott, hogy támadt rá a bűncselekmény elkövetésekor és ekkor megijedt, míg a sértett (2. tényállás) sérelmére elkövetett emberölést tagadta.

[12] Az ítéltábla – a fellebbezések okára és irányára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárásokkal együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és egyéb rendelkezésekre is.

[13] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pontok], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[14] Fontos a másodfokú revízió kapcsán leszögezni, hogy a megalapozatlansági ok hiányában vagy részbeni megalapozatlanság orvoslását követően a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek elvi indokát a Be.167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközének és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett a mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Továbbá a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma azt is jelenti, hogy a másodfokú bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság tette, így nem mondhatja például azt egy elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomásra vagy szakértői véleményre, hogy azt nem fogadja el és az annak alapjául megállapított tényeket mellőzi a tényállásból, illetve nem egészítheti ki vagy módosíthatja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egy általa el nem fogadott tanúvallomás vagy vallomásrész alapján. A másodfokú bíróságnak tehát az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokat kell alapul vennie, attól – megalapozott tényállás esetén – akkor sem térhet el, ha a saját meggyőződése esetlegesen

eltérő. A tényállás módosítása (ideértve az eltérő tényállás megállapítását is) csak az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján történhet (EBH2019. B.9.).

[15] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 592. §-ában írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a határozatot a másodfokú bíróság erre alapította. Az elsőfokú ítélet vádlott előzetes elítélései vonatkozásában kisebb mértékben pontosítandó, így

- a [31] bekezdésben foglalt ítélet vonatkozásában azzal, hogy a bíróság ítéletében megállapította azt is, hogy a vádlott pártfogó felügyelet alatt áll,
- a [32] bekezdésben foglalt ítéletben megállapított bűncselekmény pontos megnevezése: információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntette, valamint ezen ítélettel kiszabott szabadságvesztés végrehajtására vonatkozó megállapításokat azzal, hogy 2017. augusztus 28. napján nem került szabadlábra, hanem ekkor fogamatba vették a Miskolci Járásbíróság 18.B.3186/2017/15. számú ítéletével kiszabott 1 év szabadságvesztést, melyből 2018. május 17. napján szabadult feltételes szabadságra bocsátással,
- a [32] bekezdést kiegészíti azzal, hogy időközben a vádlottat a Miskolci Járásbíróság a 2024. április 18. napján kelt és jogerőre emelkedett 38.B.1833/2023/40. számú ítéletével hamis vád büntette miatt 3 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésként 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá egyszerűsített felülvizsgálati eljárás keretében 2024. július 12. napján kelt és 2024. július 26. napján véglegessé vált 38.Bpk.1406/2024/2. számú végzésével megállapította, hogy az elítélt visszaeső. Elkövetési idő 2020. szeptember 17. A szabadságvesztést 2024. április 18. napján fogamatba vették.

[16] A törvényszék a Be. 163. § (1)-(3) bekezdésében írt ügyfelderítési kötelezettségének lelkiismeretesen, teljeskörűen eleget tett, alapos bizonyítást folytatott le, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, megvizsgálta, azokat egyenként és összességében is hibátlanul, aprólékosan, a logika törvényei és észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte. Az ítéletében kellő részletességgel számot adott arról, hogy a büntetőeljárás során többször változó vádlotti védekezések, vallomások közül, miért a számára terhelőt fogadta el, azt mely bizonyítékok támasztották alá. A személyi bizonyítási anyag vonatkozásában a tanúvallomásokot nagy gondossággal, több oldalról, részletekbe menően elemezte és nem vétett hibát a mérlegelés során. Ítéletének indokolása teljeskörű, a bíróság valódi bizonyíték kiértékelő tevékenységéről adott számot. A védői fellebbezés érvelését cáfolja tanú és néhai tanú vallomása, melyből a vádlottnak a sértett megölését (1. tényállás) megelőzően tett élete kioltására irányuló kijelentései, a nála lévő kések, és az elsőfokú bíróság által kellő részletességgel kifejtett indító okok. Mindezek kizárják az erős felindulásból elkövetett emberölés büntettének megállapíthatóságát.

[17] A zárkatársak pedig egybehangzó vallomást tettek, nemcsak a 1 sértett sérelmére, hanem a sértett (2. tényállás) megölésével kapcsolatosan is. Terhelő vádlott önként olyan részletekről is beszámolt nekik, melyet kizárólag az elkövető ismerhetett. sértett vonatkozásában az igazságügyi orvosszakértők véleménye pedig szintén nem zárja ki az emberölés büntettének megállapíthatóságát, figyelemmel a testszerte bekövetkezett nagyszámú törésekre is, melyek sérülések elhelyezkedése, jellege alátámasztja Terhelő vádlott önmagára tett terhelő vallomását, melyben részletesen beszámolt a sértett eszközzel történő, többszöri megütéséről, mellyel a sértett földre kerülését követően sem hagyott fel. A vádlott azt is elismerte, hogy a sértett bántalmazása után egy óra múlva visszatért, és látta,

hogy a sértettnek a földön fekve „legyek vannak a szájába. A teste ugyanúgy feküdt, ahogy ott hagytam. Egyből láttam rajta, hogy halott volt.”. Tehát a sértett halála már bekövetkezett, a vádlott ezt követően igyekezett a holttestet elrejteni. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat számba véve, alapos mérlegelés után, kellő részletességgel kifejtette, hogy miért fogadta el a vádlott ezen önmagára tett terhelő vallomását, és miért vetette el az ezzel ellentétes védekezését. Részletesen kifejtette a törvényszék, hogy ezen vádlotti magatartás miért minősül emberölésnek, melyet – egyetértve a fellebbviteli ügyészség átiratában írtakkal – eshetőleg szándékkal követett el.

[18] A védelmi fellebbezés az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, új bizonyítékokra nem hivatkozik. Ezért a fentebb írtak alapján eltérő tényállás megállapítására megalapozatlanság hiányában – Be. 591. § (1) bekezdés - nincs lehetőség.

[19] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a vádlott által az 1. tényállásban (Jónás Pál sértett sérelmére) és a 2. tényállásban (sértett sérelmére) elkövetett emberölésekkel a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés d) és f) pontjai szerint minősülő különös kegyetlenséggel, több ember sérelmére elkövetett emberölés büntetést valósította meg.

[20] Az ítéltábla nem értett egyet a védelem azon érvelésével, hogy a 3. tényállás vonatkozásában kifosztás büntette helyett lopás vétsége állapítható meg a vádlott terhére, azért mert a pénztárca elvétele a sértett közelében lévő kabátból történt. A kifosztás büntetnének megállapítása szempontjából annak van jelentősége, hogy az elkövető észleli-e, hogy a sértett az eltulajdonítás végrehajtásakor a bűncselekmény felismerésére képtelen (alvó) állapotban van, így a birtokában lévő dolog elvételét nem tudja megakadályozni (BH.2019.293), nem feltétel, hogy az elvett dolog közvetlenül fizikai kontaktusában legyen a sértettnek, elegendő az, hogy az a birtokában van.

[21] Helyesen ismerte fel a törvényszék, hogy a vádlott ezen cselekményével további 1 rb. a Btk. 346. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző okirattal visszaélés vétségét is megvalósította, mely bűncselekmény már befejezetté vált azzal hogy a sértett1 sértett nevére kiállított személyi igazolványát, illetve a Magyar Államkincstár által kibocsátott hatósági igazolványát megszerezte, függetlenül attól, hogy a személyi igazolványt később visszajuttatta a sértettnek (BH.2020.260.)

[22] A fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletében nem követett el mulasztást azzal, hogy nem tért ki arra, hogy a Btk. 2. § (1) bekezdés alapján miért az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseket alkalmazta. A főszabály a Btk. 2. § (1) bekezdése alapján, hogy az elkövetés idején hatályban lévő Btk. rendelkezéseit *kell alkalmazni*, míg ez alóli kivételeket a Btk. 2. § (2) bekezdése tartalmazza, mely szerint az elbíráláskori Btk. alkalmazandó, ha a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény szerint már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el. Ebből következik, hogy az ítéletben a Btk. 2. § (2) bekezdés szerinti kivételek alkalmazása esetén kell számot adni arról, hogy miért tért el a bíróság a főszabályként alkalmazandó elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseitől.

[23] A fellebbviteli főügyészség által hivatkozott elbíráláskori Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján a *határozott ideig tartó* szabadságvesztés esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből vallóban ki *kell* zárni az emberölés büntettének tettesét, ugyanakkor jelen esetben *életfogytig tartó* szabadságvesztés került kiszabásra, ezért az elbíráláskori Btk. 44. § (1) bekezdés h) pont alapján ki *lehet* zárni a feltételes szabadságra bocsátásból a emberölés súlyosabban minősülő eseteit elkövető tettest, és ugyanezen szakasz (2) bekezdés rendelkezése alapján pedig ki *kell* zárni a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, ha az elkövető erőszakos, többszörös visszaeső vagy az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményt – emberölés súlyosabban minősülő esetét - bűnszervezetben követte el.

[24] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabására irányadó alanyi- és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomó részt feltárta, részletesen elemezte és helytállóan választotta meg a vádlottal szemben a joghátrányt, annak a neme, mértéke kellően szolgálja az általános és egyéb megelőzés elvi, továbbá megjeleníti az egyéniesítés követelményét, valamint tükrözi a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlatot is. A másodfokú eljárás során az ítéltábla nem tartotta indokoltnak a vádlottal szemben kiszabott életfogytig tartó szabadságvesztés határozott időre történő szabadságvesztésre történő enyhítését, vagy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megváltoztatását, figyelemmel arra, hogy a vádlott kiemelt tárgyi súlyú bűncselekményeket követett el rövid időn belül, egymást követően úgy, hogy korábban már személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt fiatal kora ellenére is többször volt elítélve, valamint a korábbi feltételes szabadságra bocsát leteltét követően nem sokkal valósított meg újabb bűncselekményeket.

[25] Az elsőfokú bíróság túlnyomó részt törvényesen rendelkezett az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekről, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a bűnügyi költségről, valamint a lefoglalt bűnjelekről. Ez utóbbi a kamerafelvételeket tartalmazó adathordozók vonatkozásában pontosítandók, figyelemmel a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 67. § rendelkezéseire, az elektronikus adat (kamerafelvétel) lefoglalására a nyomozóhatóság által adathordozóra történő átmásolással történik, ezért az adathordozók visszaszolgáltatása nem indokolt, ugyanakkor, mint bizonyíték, az ügy irataiba elhelyezendők (BH.2008.296).

[26] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján határozott az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a Miskolci Járásbíróság 38.B.1833/2023/41. számú ítéletével jogerősen kiszabott szabadságvesztés időközben foganatba vették.

[27] A Be. 471. § (2) bekezdése c) pontja és a Be. 565. § (1) bekezdése alapján az ítélet bevezető részében kizárólag az érdemi tárgyalási napok helyét, formáját és azt, hogy nyilvános volt-e kell feltüntetni, ezért az ítéltábla mellőzte a bevezető részéből a 2023. január 18. napján megtartott előkészítő ülést.

[28] A másodfokú bíróság a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja rögzítette a vádlott megváltozott személyazonosító okmányának számát, mint a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontja szerinti személyes adatot.

[29] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja, illetve 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] A másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság ítéletével, ezért a határozat ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel másodfellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2024. november 13.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Sörös László sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

Z á r a d é k:

A Miskolci Törvényszék 4.B.52/2022/174. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.II.394/2024/27. számú másodfokú határozatában írt változtatása a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2024. november 13.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke